

Párek JUNIOR

Novou součástí časopisu Párek je příloha Junior. V ní se budou objevovat články o dětských knihách, recenze, doporučení i autorská prozaická díla našich dětských čtenářů. K této příležitosti se vyhlašuje i soutěž „Mladý recenzent“. Více uvnitř.

Městská knihovna roku 2010
Knihovna města Ostravy

Cenu udělil Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR
a společnost Skanska a.s.

MLADÝ
RECENZENT
PRVNÍ
VÍTĚZOVÉ

Dále v čísle:

MĚSÍČNÍ SVIT – Rob THURMAN

Poté, co zachránili svět před d'ábelskými příbuznými svého otce, se Kal Leandros se svým nevlastním bratrem Nikem usadili v novém bytě. Našli si také novou práci – působí jako tělesná stráž a soukromí detektivové. A v New Yorku, kde si nadpřirozené bytosti vykračují po ulicích úplně stejně jako normální lidé, je práce dost.

VĚNEČKY – Blandine LE CALLET

Ve starobylém venkovském kostelíku a večer na nedalekém statku se koná velkolepá svatba. Snoubenci, jejich rodiny i sezvaní hosté patří ke společenské smetánce – advokáti, lékaři, podnikatelé. Svatba je promyšlena do posledního detailu, nic nesmí narušit dokonalou oslavu.

DCERY LAMAČE KOSTÍ – Ted DEKKER

Dokázali byste umučit nevinného, abyste zachránili před smrtí vlastní dítě? Říkají mu Lamač kostí. Je posedlý touhou mít dokonalou dceru, a protože žádná zatím nedokázala jeho nároky splnit, už sedm dívek odsoudil k smrti s polámanými kostmi.

KAMENY BOLESTI – Milena AGUS

Útlý román Mileny Agusové zasazený do prostředí italské Sardinie v období od čtyřicátých let minulého století do současnosti získal doma i v zahraničí řadu literárních cen, vyvolal nesmírný čtenářský zájem a vyšel nebo se připravuje k vydání v dalších šestnácti jazycích.

RECENZE:

Věnečky

Blandine Le Callet

Románem „Věnečky“ (orig. *Une pièce montée*, 2006) se nám představuje francouzská spisovatelka a profesorka latiny Blandine Le Calletová (*1969), která za tuto svoji prvotinu sklídila kladný ohlas čtenářů i kritiků.

Kniha vás zaujme už svou obálkou, která ve vás dokáže navodit pocit něčeho příjemného, letního, svěžího, čímž bezesporu svatba má být. A ty díry jakoby naznačovaly, že nikdy není všechno dokonalé. Jak je tady už řečeno, hlavním středobodem děje je svatba. Obřad stále spojovaný s příjemnými, romantickými představami. A tak to je naznačováno ve všech devíti příbězích knihy. Ale představa příjemného, romantického se liší člověk od člověka, charakter od charakteru. Pro někoho je to příležitost ukázat své pravé já, pro dalšího prostě nádherný romantický den plný smíchu a krásy, pro někoho boj s komercializací tohoto obřadu, pro jiného například příležitost pro skvělý sex. Takový pohled na svatbu a všeho, co se kolem toho týká, nám předkládá autorka skrze jednotlivé postavy.

Už od prvních vět je cítit autorčin velký cit pro jazyk a dokonalou schopnost vykreslit lidskou povahu. Především to umění vymodelování lidských postav, charakterů, kdy dokáže najít a zdůraznit něco, co vám může připadat až banální, ale v jejím podání nádherné až geniální. A nevím jak to vyjádřit, ale hned po přečtení prvních řádků jsem si v mysli říkal, ano to napsala Francouzka. Hned jako bych cítil vůni levandule a vnímal emoce a dialogy jako z francouzských filmů.

Každý příběh má ale i jistou odvrácenou tvář. S větší či menší ironií autorka kritizuje současnou morálku společnosti. Asi nejlepším příkladem je už první příběh – Pauline. Malá holčička zde s nadšením jede v autě s rodinou na svatbu strýce. Je krásně, má nové nádherné růžové šatičky a bude dělat družičku. Vše je nám to podáváno jemným dětským citem pro úžasné věci. A do toho: „Bude s nimi holčička, která má nemoc s divným jménem, co se nedá léčit. Říkala to máma. Možná že nebude moc hezká a možná se nebude na svatbě umět chovat.“ Jednou z družiček má být i malá mentálně postižená dívka. A právě nevinnými dětskýma očima je nahlíženo na bezcitnost dospělých, když se ji snaží vždy odložit někam, kde nebude „strašit“ na fotografiích či videích ze svatby a tak ji snad kazit. Každá z povídek nám předkládá takový kontrast. Jednotlivé příběhy nám můžou připadat nijak spojené (tedy včetně svatební události), ale jakoby časem nějak gradovaly až do finále, kdy se svět krásného svatebního dne nevěstě zhroutí večerním rozhovorem s babičkou.

Tento vskutku krásný povídkový román, který se už dočkal letos i filmového zpracování, přeložil pro nakl. Host Alan Beguivin.

BoboKing

Dcery lamače kostí

Ted Dekker

Americký autor Ted Dekker se narodil v roce 1962 v Indonésii křesťanským misionářům. Je autorem mnoha děl různých žánrů – od fantasy, románů, přes thrillery až po komiksy. Kniha „Dcery lamače kostí“ (orig. *Boneman's daughters*, 2009) je první překlad od češtiny.

Hlavní část příběhu se odehrává v texaském Austinu, kde Dekker žije se svojí rodinou. Ale o něco zajímavější mi připadá autorův záměr přenést úvodní část knihy do válkou zmítaného Iráku, kde slouží ve zpravodajské službě americké armády kapitán Ryan Evans. Jeho vojenský život se skládá z neustálého sbírání a zpracovávání velkého množství výzvědných dat z počítačů atd. Jednoho dne je ale

poslán na běžnou misi v oblasti Fallúdzi, kde se měl s vojenským konvojem podívat do jedné vesnice. Jejich konvoj je ale přepaden a Ryan jako jediný přežije a je zajat povstanci. To, co ho čeká v zajetí, je ale horší než noční můra. Vyšinutým bojovníkem je před jeho zraky ubito k smrti několik dětí. Po nějaké době se mu ale podaří utéct. Návrat domů do Austinu, kde zanechal rozpadající se manželství, ale přináší jeho celkový psychický kolaps. Manželka od něj odchází a jeho dcera se ho vlastně zříká. Tou dobou ale už nějaký rok okolí terorizuje masový vrah přezdívaný Lamač kostí. Vraždí mladé dívky, které zabíjí pomalým rozlámáním všech kostí v těle. Díky jistým „vylomeninám“, které psychicky vyčerpaný Ryan spáchá, je momentálně hlavní podezřelý. Musí teď nejen zachránit sám sebe, ale především svoji dceru, kterou Lamač kostí unesl.

Ted Dekker tímto románem vytvořil klasický moderní thriller, kde je čtenář konfrontován s děsivostí vrahova konání a myšlení, a to do nejodpornějších detailů a popisů. Příběh tím jde ve šlépějích kultovního „Mlčení jehňátek“. Pokud bych měl hledat v díle klady a zápory, jako pozitivní bych viděl především styl vraždění Lamače kostí, jeho vykreslení jako vyšinutého člověka, který má své jisté tělesné specifikace. Především pak celkový talent autora udržet čtenářovu pozornost. Sice na druhou stranu bych mohl místy apelovat na uskutečnitelnost akcí, či snad na to množství náhody a štěstí, které kladní či záporní hrdinové mají. Ale jak říkám, autor fikce na toto má právo a stále je to přece jen v hranicích uvěřitelnosti. Naopak záparem bych viděl závěrečnou pointu. Je tak trochu proti smyslu jednání Lamače kostí. Jeho neustálá obezřetnost, precizní promýšlení, a pak ten závěr....

Přesto ale kniha podle mého mínění splnila to, co čtenář od titulu s názvem „Dcery lamače kostí“ očekával. Napětí a atraktivitu četby na několik večerů.

V překladu Viktora Faktora vydalo nakl. Metafora v roce 2010.

Na nabídce knihovny je už další kniha „Sběratel nevěst“ (The Bride Collector),

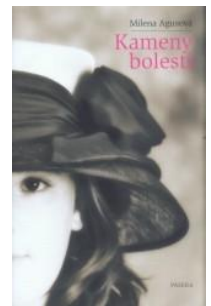
BoboKing

Kameny bolesti

Milena Agus

Nakladatelství Paseka nám po skvělém italském generačním románu „Jsem tady už tisíc let“ od Mariolina Veneziové připravilo další příklad soudobé italské tvorby, a to románem „Kameny bolesti“ (orig. Mal di pietre, 2006) autorky Milena Agus (*1959). Přestože se narodila v Janově, její rodiče jsou ze Sardinie, kde sama autorka dneska žije a pracuje. Do prostředí Sardinie zasadila děj i této své v pořadí už druhé knihy. Časem se v ní přeneseme do doby konce druhé světové války, kdy byla Sardinie letecky bombardována. A právě díky jednomu tragickému náletu jistý muž opustil přímořské městečko a vydal se do horských vesniček, aby zde potkal ženu na zbytek života. Takto řečeno by se mohlo zdát, že kniha je něco jako červené knihovnička o věčné a krásné lásce. Ale chyba lávky! Sardinie je sice slunný ostrov, ale drsný a kamenitý. A obdobní lidé zde taky žijí. Pro nás „buchtové“ Čechy jsou zdejší „taliánské“ emoce až nepochopitelné. O to více jsou v podání autorky přitažlivější a zajímavější.

Je to příběh tří generací žen jedné „svérázné“ rodiny. Vypravěčem je vnučka, tedy nejmladší z ženského pokolení. Přestože je kniha o třech generacích, přece jen středobodem a tedy hlavní postavou je její babička, která je z pohledu rodiny mírně řečeno trochu bláznivá. Nebyla to ani vyhlášená kráska, ani žádná šeredka, ale přestože měla v mládí mnoho amantů, po několika schůzkách se vypařili jako pára na hrncem. Důvodem byly údajně milostné až erotické dopisy, které jim posílala. Ale jak je to v těchto končinách zvykem snad i dneska, čas běží a z neprovdané dívky se velmi rychle stane stará panna, která je pro rodinu nejen ostudou, ale i snad zátěží. A tak když přijde z pobřežního městečka postarší, ale důvěryhodný muž, který bez okolků rodiče požádá o její ruku, nikdo se jí na nic neptá, musí brát co je, láska neláska. A právě od této chvíle začíná ta asi hlavní a nejlepší část příběhu. Manželské soužití dvojice, která se sobě vyhýbá, která spí na protilehlých okrajích manželské postele, a jediná manželská povinnost je, že žena muži ráno nachystá snídani, a pak uteče. O to více pak je úžasný postup, jakým se títo (ne)milenci dostanou k potomkům.

Román je z mého pohledu jedna z nejlepších knih, které se na našem knižním trhu objevily na konci roku 2010. Přesně jak se píše na záložce: „Agusová umí vyprávět svižně, s lehkostí a vtipem o bolesti, kterou v sobě lidé nosí a dokonce i často sami pěstují, stanou-li se obětí sebeklamu, věznem svých představ a iluzí.“ Přesně takový je osud nejen „bláznivé“ babičky, která žila v jistém sebeklamu či iluzi, což jakoby se v závěru potvrzovalo.

Knih přeložila Alice Flemrová, která ji opatřila i skvělým biografickým doslovem.

BoboKing

Měsíční svit

Rob Thurman

„Narodil jsem se jako stvůra. Na tom není nic zvláštního, no ne? Stvůry jsou v tomhle světě všude. Ale já nemluvím o nějakém upoceném pedofilovi nebo sériovém vrahovi, který má doma ve sklepě pohřbený studený a tichý harém.“

Tak to je styl, kterým je napsaná kniha Rob Thurman „Měsíční svit“, pokračování předešlého „V temnotě“, a tedy důvod, proč z té haldy urban fantasy, kde se to hemží upíry, vlkodlaky a jiným všemožným nadpřirozeným „svinstvem“, je právě tento cyklus u mne jasnou jedničkou.

Tato kniha stejně jako stovky dalších samozřejmě neaspiruje na nobelovku, protože jejím posláním je pobavit, a ne udivovat etickým posláním či jedinečnou stavbou vět. A pobavit tedy umí skvěle. Jak je už patrné z ukázky, autor (vlastně autorka) si z nebere žádné servítky a nemá ani zábrany. Celý příběh je především skvělým sledem šibeničního humoru a hlášek, které jsou základem komunikace mezi dvěma nevlastními bratry – Kalem a Nikem. Kal je hejsek, který má matku šlapku a otce něco horšího než upír. A je líný, nepořádný, zbrklý a impulzivní. Niko je precizní, metodický milovník chladných zbraní a především nejdokonalejší zabiják v širokém okolí. Prostě větší rozdíl v charakterech ani být nemůže. A tato dvojice se teď přimotá do války vlkodlačích gangů. I když časem zjistí, že až tak jasný vlkodlačí průšvih to není. Že tu hrají svoje mocenské hry i jiné „bytosti“.

Prostě kdo se chce pobavit stylem kulhánkovsko-žambochvských příběhů, určitě by neměl tento titul přehlédnout.

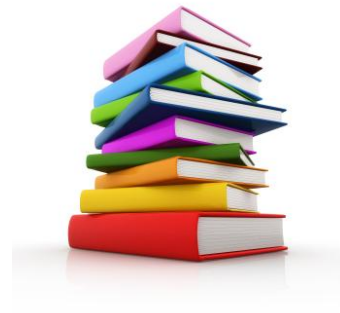
BoboKing

PÁREK JUNIOR

Redakce Párku v sekci JUNIOR vyhlašuje čtenářskou soutěž „Mladý recenzent“. Všichni čtenáři dětských knihoven KMO mohou zasílat své příspěvky do redakce Párku (boboking@email.cz), nebo je odevzdat na jakékoliv pobočce dětské knihovny KMO. Nejedná se pouze o recenze! Mohou to být i doporučení na knihy či jiné aktivity v knihovně, články, či vlastní beletristické či jiné práce. Každé tři měsíce pak budou vyhodnoceny ty nejlepší, a vítěz bude odměněn pěknou knižní cenou.

Knížky

Romana Peterková- 9.A

Každý večer knížku rád
vesele si pročítáš.
Ráno vstaneš ospalý
a nechce se ti do školy.

Radši by sis knížku četl,
než ve škole se pořad pletl.
Knížka přece všechno ví,
na všechno ti odpoví.

Učebnice, pohádky,
všechny mají zápletky.
Jedna kratší, jedna delší,
každá krásnější a hezčí.

Říjen

Lucie Býčková- 9.A

Říjen, měsíc školního čtení,

*Pestré záložky se v knížkách mění.
Každý správný čtenář záložku svou má,
Aby třeba neztratil se v textu,
Ať mohl pokračovat ve čtení dál.*

Kouzelné knížky

Barbora Vyzinová – 9.A

*Když se cítím někdy sám,
do knížky záložku si dám.
Hrdinové, dravé saně,
ožijí v mé mladé hlavě.*

*Příšery a lesní víly,
použijí své magické síly.
Když probudím se ze sna,
zjistím, že se mi to nezdá.*

*Musím svou knihu na polici dát,
však zítra ve snu bude se mi o ní zdát.*

Říjen

Nikola Pitrová, Nikolas Macháček- 9.A

*Začal další školní den,
skončil dlouhý prázdninový sen.
Začneme knihy studovat,
budoucnost si budovat.
Budeme se učit sčítat,
potom taky odečítat.
S písmenky si budeme hrát,
a učit se psát.
ABCDE, vůbec nám to nejde.
Budeme se učit stále,
písmenka rozpoznávat dále.*

Amy

4. část

Ráno se probudili všichni krásně vyhajaní. Proč? Protože dvojčata spala hezky celou noc a ráno se nevzbudila v sedm jako obvykle, ale až kolem desáté, takže rodičům tentokrát nevadilo, že dvojčata vtrhla k nim do ložnice a začala jim skákat po posteli. Se zíváním vylezli z postele a vydali se po špičkách do Amyina pokoje s dvojčaty za zády a šli až těsně k její posteli a ze všech sil zařvali: „Vstávat, oslavenče!“ Dělal se to u nich každý rok. Vždycky se nemohli dočkat, až Amy vyděšeně nadskočí, rozhlédne se kolem a bude chtít všem naštvaneš vynadat, ale nakonec se zmůže jen na „Ahoj!“ a padne zpátky na postel a pak už s úsměvem vstane.

Ale teď s ní jejich řvaní ani nehnulo. To je úplně vyděsilo. To se jim ještě nestalo. Zkusili to znova a zase nic. Zatímco se zoufale dívali jeden na druhého, vyskočila Amy ze šatní skříně, která stála přesně za jejich zády a zavřeštěla mnohem hlasitěji než oni všichni dohromady: „Jsem vzhůru!“ Všichni nadskočili aspoň metr vysoko a pak se všichni v šoku otočili a když uviděli rozesmátou Amy už oblečenou na oslavu, museli se posadit na postel. Denis s Danielkou předváděli, jakože omdlévají, ale rodiče je nevnímali a Amy se svíjela smíchy, takže to nestačili ubrzdit a sletěli doopravdy. Stihli ve svém pádu shodit Amyinu lampičku z nočního stolku, Denis kopl Jonathana tak, že se probral ze šoku a Danielka se snažila nespahnout tím, že se chytila Benových uší a v závěru se Denis s Dany třískli hlavami o sebe a věřte, že větší řev jste ještě v životě neslyšeli. Peggy se vzpamatovala a šla utěšit Denise, zatímco Amy se vrhla k Danielce a Jonathan jen kvílel a dokola opakoval, že z Denise jednou bude skvělý fotbalista, protože má dobrou mušku a suprovou ránu. Když se Peggy a Amy podařilo konečně utěšit dvojčata, všichni (až na uražené dvojčata) dostali obrovský záchvat smíchu.

Potom se šlo na snídani. Stalo se už u nich tradicí, že se narozeniny jednotlivých členů rodiny slavily přesně tak, jak si to oslavenec přál. Slovo oslavence bylo nepsaným zákonem. I snídani si mohl oslavenec vpodstatě nadiktovat. V Amyině případě tvořily snídani obrovské housky obložené salámem, sýrem, okurkou, rajčetem, paprikou, vajíčkem a d'ábelskou omáčkou. Chutnalo to výborně. Pak šla Amy jako tradičně vyvenčit Bena, aby se rodina mohla připravit na předávání dárků. I to podléhalo přání oslavence, a proto místo aby rodina jen normálně předala krásně zabalené balíčky, musela si připravit mnohem originálnější dárky. Amy si totiž přála, aby místo kupovaných dárků předvedli, co umí. Tím pádem byly Amyiny narozeniny každý rok očekávány toužebněji než Vánoce, den plný nacvičených scének, písniček a zábavy. Letos poprvé měly být přítomny i Jane se svou babičkou a samozřejmě se musely také zapojit. Proto se teď, sotva za Amy zapadly dveře, přihrnuli dovnitř, samozřejmě i s Mattym.

Janeina babička, jen co vešla do dveří, nadšeně vyhrkla: „Proboha, Peggy, Jonathane!!!“ jako by je odjakživa znala. Rodiče to sice překvapilo, ale jen pokrčili rameny a stejně nadšeně ji pozdravili. Babička, před chvílí plna nadšení, se teď jakoby stáhla do sebe. Ale přesto se s radostí zúčastnila generální zkoušky.

Mezitím Amy jen silou vůle nechala Bena očichat a označkovat každé stéblo trávy, místo aby s ním rovnou nedočkavě běžela domů. Po obvyklé půlhodině byla procházka konečně u konce a Amy hned před dveřmi sundala Benovi obojek, otevřela dveře a zcela ignorovala hlasitý

řvavý koncert, jakým se navzájem vítali Ben s Mattym. Okamžitě se vrhla ke dveřím obýváku, kde se oslava vždy konala. Dřív než však stihla dveře rozrazit, otevřely se před ní samy. Teda samy úplně ne, vlastně je otevřel Denis v malinkatém sáčku a proužkovaných kalhotách a s vážným výrazem jí oznámil: „Vítáme Vás na 15. ročníku divadelního FamilyFestivalu! Pojd'te, ukážu Vám Vaše místo.“ a dovedl ji ke křeslu ve tvaru trůnu, pro tu příležitost potaženém červeným potahem. Před ním stál jejich podlouhlý konferenční stolek, který byste však pod tácy s chlebičky a jednohubkami, miskami se sušenkami, chipsy, slanými tyčinkami, ovocem v čokoládovém fondue a dalšími dobrotami hledali marně. Celému stolu vévodil nádherný obrovský dort potažený červeným marcipánem s mnoha krásnými marcipánovými ozdůbkami. Amy se okamžitě začaly sbíhat sliny. Ale dlouho si jídla všimnout nemohla. Denis se důstojně vzdálil a až teď si Amy všimla, že přes okna jsou zataženy záclony. Stůl s jídlem vlastně viděla jen díky tomu, že byl osvětlen velkou lampou, kterou teď někdo otočil opačným směrem, doprostřed obýváku. Veškerý nábytek byl pryč, rodiče ho asi zastrčili co nejvíc ke stěnám, takže teď nebyl vůbec vidět. Osvětlená plocha vypadala jako takové malé pódium. Amy hned pochopila, že se rodina pro ni připraví párty v divadelním stylu. Málem nadšením vypískla. A teď to začalo. Uprostřed pódia se objevila Danielka v šatičkách s bílou baletní sukýnkou. Napřed Amy popřála všechno nejlepší a potom se rozezněla hudba. To Jane hrála na flétnu tak známou písničku Tři oříšky. Hned s prvním tónem začala Danielka baletit. Ačkoli nikdy nechodila do baletu, odkoukala z televize některé úklony, poskoky, piruetky a podobně a teď to zdařile předvedla. Amy si mohla ruce utleskat. Pak se Danielka uklonila a odběhla pootevřenými dveřmi do zákulisí – do ložnice rodičů. Potom se na chvíli zatmělo, až se Amy lekla. Světlo zase zasvítilo a na pódium byly divadelní kulisy zobrazující les, vesničku a oblohu se zvláštním odstínem modré – takové skoro dozelená. Amy si nejdřív pomyslela, že se mamce prostě jen nepovedlo správně namíchat akrylové barvy, ale brzo zjistila, že to byl záměr. Nad kulisami totiž visel transparent se zeleným nápisem hlásajícím název představení: „Pod modrozelenou oblohou“. Celé představení bylo přesně podle Amyina – srandovní fantasy. Odehrávalo se ve vymyšlené zemi Tyrkys. Zde byli její obyvatelé zvláště svázaní s oblohou – podle jejich povah se měnila její barva. Pokud zůstala nebesky modrá, znamenalo to, že tam vládne mír, pohoda a všichni lidé jsou dobrosrdeční, moudří a hodní. Čím víc se však objevovalo zlých a podlých lidí, tím víc se obloha proměňovala do žluta a pokud těch zlých začínala být většina, protínaly oblohu tlusté zelené šmouhy. A tak tomu bylo právě teď. Do čela vlády se totiž záhadně dostala zlá, ale krásná čarodějka Zillie (Jane), která si brzo získala na svou stranu většinu poddaných (hraných střídavě Peggy a Johnatanem). Jedinou nadějí na záchranu se staly dvě vyjímečné děti, které se narodily s modrou kůží (Amy se mohla uřechtat, protože jí došlo, že tohle si dvojčata, která ty děti hrála, určitě vydupala. Chtěli se totiž podobat svým oblíbeným pohádkovým postavičkám – šmoulům.), což bylo bráno jako znamení dobra. Zillie však o nich dobře věděla, a tak staré moudré čarodějnicki Inně nezbylo nic jiného, než je unést od jejich zlých rodičů a schovat se s nimi v lesích, kde je učila spoustě důležitým věcem, aby jednoho dne porazili Zillii. A tak se taky stalo, takže nakonec se obloha nad Tyrkysem zase zamodrala, Inna se stala královnou a děti dostali hodné náhradní rodiče (Peggy s Johnatanem) a všichni byli šťastní. Za to Amy byla přímo nadšená. Něco tak úžasného snad ani ještě neviděla a nebo o tom ani nečetla. Tohle bylo určitě z pera Johnatana, pro něhož se psaní už v mladém věku stalo koníčkem. *A tuhle hru napsal speciálně pro mě,* pomyslela si Amy s dojetím.

Tím to ovšem nekončilo. Teď přišla řada na Denisův dárek. Vzal si ovšem na pomoc také Danielku. Obývákem se rozezněly písně z prvního dílu Lets dance a Denis s Danielkou začali breakovat. Opět sice jen amatérsky, přesto fakt dobře (na to, že jim bylo 5 let...). Taky metali hvězdy a stojky na všechny strany, což Amy velice nechápala. Jak je možné, že oni už teď umí to, co se ona neúspěšně učí už aspoň 10 let?

Po vystoupení dvojčat se opět na chvíli zatmělo a pak světlo osvítlo Janein dárek. Jane totiž uměla nejen úžasně hrát na flétnu, ale také skládat hudbu i texty písní a navíc měla velmi bujnou fantazii. Amy úplně vyrazilo dech, když zjistila, že Jane pro ni vlastně složila muzikál. Protože věděla, že Amy zbožňuje staré české pověsti a období Přemyslovců, muzikálně

zpracovala úplný začátek – o kněžně Libuši a o Přemyslu Oráči. Věděla, že určitě nezpracovává nic nového, ale vložila do toho kus sebe. Výsledek byl úžasný. Peggy jako Libuše a Johnatan coby Přemysl Oráč naprosto excelovali a zpívali jako profesionálové. Veškeré další vedlejší role sehrála dvojčata a místy i Johnatan s Peggy. Babička Isabela hrála na klavír (*Kde ho teď splášili?* vrtalo Amy hlavou) a Jane na flétnu. Po skončení se Amy nezmohla na slovo. Teprve po dlouhé chvíli ohromeného ticha začala tleskat ze všech sil. Ještě stále úžasem celá vyjevená mohla sledovat, jak se místo zatáhnutí opony zhasíná světlo. Teď nastala tradiční pauza na sněžení dortu, ovšem pojata netradičně: Přitančili v převlecích za Amyiny oblíbené postavy z knih a filmů a přitom zpívali blahopřání, ovšem ne klasické „Happy Brithday!“, nýbrž společně vymyšlené. Danielka byla přestrojena za veverku z Doby ledové, samozřejmě s nezbytným oříškem, Denis byl převlečen za Harryho Pottera, Jane se převlékla za Maxi z knížky Maximum Ride (měla fakt úžasná křídla), Johnatan se doslova proměnil ve staříckého profesora Hrbolka z filmu Marečku, podejte mi pero a Peggy ztvárnila Rachel ze seriálu Přátelé. Babička přijela na posteli jako bláznivá babička ze Slunce, seno a pár facek. Když tak stáli všichni kolem ní pohromadě, vypadalo to vážně srandovně, zvlášť profesor Hrbolek vedle Harryho Pottera. Peggy, tedy Rachel, naporcovala dort a všichni si sedli na polštáře rozházené kolem stolu a začali jíst. Amy seděla jako královna na trůně a měla největší kus dortu. Všechny chválila tak, že málem zapomínala jíst výtečný dortík. Pak se všichni zase odebrali do zákulisí. Nastal totiž čas pro Peggyin dárek. Peggy uměla ze všeho nejlíp malovat, a proto teď dali lampu trochu výš, pod ni umístili promítač a na holou stěnu začala Peggy promítat vlastnoručně nakreslený i sestříhaný animovaný film Planeta hlodavců, kde v hlavních rolích stáli rodiny morčat, králíků, myší, křečků, osmáků, činčil a podobných zvířátek, které měla Amy nejradši. Celá rodina si zároveň zahrála na dabéry a propůjčila zvířatům své hlasy. Dokonce tam Amy zaslechla svůj hlas – to když se malé morče snažilo utéct z domu za dobrodružstvím a málem vyděšeně vyjeklo, když se ozvalo mocné zachrápání jeho matky. Ne, nebylo tam Amyino vyjeknutí, ale chrápání. I když se Amy smála po celý film, při téhle scéně se nasmála nejvíc. Nakonec byla ráda, že film skončil, protože už ji od smíchu chytaly křeče v břiše. Pak nastal babiččin dárek. Ta s pomocí Jane sestavila seznam 10 Amyiných nejoblíbenějších písniček, které se naučila hrát na klavír, což Amy celkem koukala, protože by nevěřila, že některé moderní písničky jde zahrát na klavír. Babičku doprovázeli na střídačku Peggy, Johnatan i Jane a dvojčata tvořila sbor a zároveň taneční doprovod. Na závěr jako poslední společný dárek zazpívali všichni naráz a poté, co konečně utichl Amyin dlouhý urputný potlesk, se všichni posadili na polštáře ke stolu a jídlo začalo velmi rychle mizet. U toho si všichni povídali, vyprávěli Amy jednu historku ze zákulisí za druhou a na závěr ještě Amy věnovali knihu – kroniku tohoto představení. Byla rozdělena do kapitol podle jednotlivých dáreků a každá kapitola obsahovala legrační fotky z nacvičování, krátké popisky psané Johnatanem, ofoceně miniaturní kulisy, hlášky z představení a zároveň také perličky, které při nacvičování vznikly, vlastně tam byla i taková kapitolka „pokažených záběrů“. Také tam byla přidána dvojstránka fotografií, které byly pořízeny přímo při představení před Amy a ještě jedna dvojstránka, na které byly fotky jednotlivých členů rodiny. Na těchto fotkách se všichni stali holywoodskými hvězdami a nezapomněli fotky opatřit svými autogramy. Tato kronika Amy velmi potěšila. I když pochybovala, že na tento den někdy zapomene, teď měla naprostou jistotu, že to se opravdu nestane.

Jak tak povídali, obrátila se najednou Isabela na Peggy: „Vzpomínáte si na své rodiče?“ Všichni na ni nechápavě pohlédli a Peggy se smutným povzdechem odpověděla: „Maminka mi umřela ve 21 letech a otce neznám.“ Babička pokývla hlavou, jakoby přesně to čekala. Všichni na ni ještě chvíli koukali, protože vypadala, že ještě něco dodá, ale když se k ničemu neměla, pustili to z hlavy.

K večeru se Jane s babičkou a Mattym rozloučili a šli domů. Dvojčata se odklidila do svého pokojíku, stejně tak Amy.

V tu chvíli někdo zaklepal. „Dále!“ zavolala Amy. Do dveří vstoupili její rodiče. „Nerušíme?“ zeptal se Jonathan. „Vůbec ne!“ usmála se na ně Amy, celá zvědavá, co se děje. Peggy začala: „Víš, máme s taťkou pro tebe ještě jeden dárek.“ „Jupí!“ nadskočila Amy nadšeně.

Dárků se asi nikdy nenabažím. Jonathan jí podal malý čtvercový balíček. Když ho rozbálila, uviděla stříbrný řetízek a na něm přívěsek ve tvaru kapičky z křišťálu. Na přední straně kapičky duhově zářilo písmeno A. No jasně, A jako Amy. Z druhé strany svítilo stejně duhově P. P jako Petersonová. „To je nádherné!“ zašeptala Amy. „Kde jste to sehnali? V životě jsem nic podobného neviděla.“

„Tenhle křišťálek,“ začala Peggy, „dříve patřil tvé praprababičce. Když umřela, její monogram zmizel a místo něj se objevil ten tvůj. Tak jsme poznali, že patří tobě.“ „To jste nemuseli opravovat, vždyť mě by to nevadilo!“ kroutila hlavou Amy. „Máš pravdu, my jsme to vážně nemuseli opravovat,“ opáčil Jonathan, „nemuseli jsme s ním dělat vůbec nic. Tento křišťálek je kouzelný. My s maminkou je taky máme, podívej. Když pohladíš monogram svého jména, uvidíš do minulosti. Když pohladíš příjmení, uvidíš do budoucnosti. Ty kapičky jsou vyřezány z věštecké koule. Z jedné jediné, která patřila Markovi Stillcemu, tvému pra-pra-pra-pra-předkovi. Nechal těchto přívěsků udělat asi patnáct a těchto patnáct se dědí z generace na generaci a vždy je po někom z příbuzenstva dědí právě narozené dítě, které ho však dostane až v den svých patnáctin, kdy se taky dozví pravdu o tom, kdo je. Je to prastará rodinná tradice. Chceš vidět přívěsky Dany a Denyho?“

„Hm...“ vysoukala ze sebe ztěžka Amy. Co je to za hloupou srandu? Když jí je tatka ukázal, otázala se napůl ze srandy, napůl vážně: „A... kdo teda jsem? Nechcete mi doufám tvrdit, že jsme rodina vlkodlaků a při že při úplňku můžu čekat první proměnu?“ Rodiče se tomu zasmáli a pak se Peggy pustila do dalšího vysvětlování: „Ne, vlkodlaci fakt nejsme. Ani upíři. Naše rodina (a tedy i ty) pochází z prastarého kouzelnického rodu Stillců. A tak jako my máš i ty nějaké magické schopnosti.“ „Co to blábolíš?“ vykulila oči Amy. Jindy by schytala pohlavek, ale teď to byla naprosto výjimečná chvíle, a tak se Peggy jen smála. Amy si toho málem ani nevšimla. Uvažovala, jestli se zbláznili oni nebo ona.

Peggy si toho všimla, a tak vysvětlovala: „Vím, že mi nevěříš, sama jsem byla ve svých 15 stejně vykulená, ale je to fakt. Já s tatínkem kouzlíme a ty budeš taky. Pojd', půjdeme do podkroví a vyzkoušíme tvé schopnosti a ukážeme ti tvého ptáčka.“ Jako v mrákotách šla Amy za nimi do kuchyně a přemýšlela, jestli si z ní opravdu dělají legraci nebo se nakonec vážně zbláznili.

„Peggy, co když za námi půjdou dvojčata?“ obával se Jonathan. „Neboj, uspala jsem jich tak jako včera. Vím, že se to nemá přehánět, ale nic lepšího mě nenapadlo.“ Amy se konečně vzpomínala: „O jakém podkroví to pořád mluvíte? Vždyť žádné nemáme.“ „Brzo uvidíš.“ řekl Jonathan.

Peggy přistoupila k ledničce, ukázala na ni prstem a pak jím pohnula kousek na stranu. Lednička se odsunula. Jonathan vypálil svým pohledem do zdi dveře. Amy jen nechápavě zírala a matně si vzpomínala, jak jako malá občas nemohla rodiče najít, i když věděla, že jsou doma, a jak se divila, kdo hýbal s ledničkou. Teď už jí bylo jasné, že rodiče jsou normální... a vlastně trošku nenormální a že srandu si ani v nejmenším nedělají.

Peggy ji vzala za ruku a řekla: „Pojd'!“ a mírně ji zatáhla. Nacházeli se teď v malé předsínce a začali stoupat po bílých schodech posetých drobnými barevnými kamínky. Pak došli do podkroví.

Mladý recenzent

První kolo soutěže „Mladý recenzent“ bylo ukončeno a v úterý 19. dubna byly na pobočce Fifejdy slavnostně předány ceny vítězům -

Lucii Slováčkové (přebírala za ni sestra Lenka Slováčková), Kristýně Taubeové a Anettě Halešové. Lucie Býčková a Barbora Vyzinová se ze zdravotních důvodů nemohly dostavit a ceny jim byly předány při další návštěvě knihovny.

Vítězům blahopřejeme!

Ceny pro vítěze daroval Bohdan Volejníček